

Nr 26.

Av herr **Berg, Robert**, om förhöjd pension åt förre mästaren vid torped- och mindepartementet å örlogsvarvet i Karlskrona A. M. Ljungberg.

Vid förra årets lagtima riksdag hade jag äran att i denna kammare motionera om att förhöjd pension måtte beviljas förre mästaren vid torped- och mindepartementet å örlogsvarvet i Karlskrona, Arvid Maurits Ljungberg, som vid sitt inträde i pensionsåldern hade en tjänstetid av 47 år och 11 månader.

Denna motion blev i enlighet med bankoutskottets utlåtande nr 13 av kammaren den 21 mars 1942 avslagen.

Jag tar för givet, att kammaren avslag motionen dels på grund av utskottets motivering för avslag och dels på grund av herr andre vice talmannens uttalade farhågor för de konsekvenser ett bifall eventuellt kunde få.

Då jag inte anser, att någondera av dessa egenskaper äro av den beskaffenhet att de motivera ett avslag, tager jag mig friheten att än en gång vädja till riksdagen att den på nytt prövar frågan om förhöjd pension till här omnämnd tjänsteman. Jag har nämligen en bestämd känsla av att en uppenbar orättvisa drabbat honom, som endast kan rättas till genom riksdagens ingripande. Som stöd för denna min uppfattning anhåller jag få anföra följande.

Förre mästaren Arvid Maurits Ljungberg anställdes som ritare vid torped- och mindepartementet den 20 oktober 1900 efter att dessförinnan förskaffat sig en mångsidig verkstadsutbildning vid örlogsvarvets ingenjördepartement. På grund av sin duglighet blev Ljungberg år 1915 utnämnd till mästare, en ingalunda vanlig befordran för den tidens ritare. På grund av denna befordran blev han även delägare i flottans pensionskassa, och han har till denna kassa erlagt för *mästare fastställd pensionsavgift intill pensionsåldern*, d. v. s. till den 31 september 1938, alltså i 21 år och 10 månader.

Det torde i detta sammanhang böra omnämnas, att pensionsfrågan för övriga ritare å örlogsvarvet vid tiden för Ljungbergs utnämning till mästare och intill tiden för nuvarande militära tjänstepensionsreglementes tillkomst år 1935 var synnerligen otillfredsställande ordnad. Sålunda erhöll ritare i daglönareställning pension i likhet med övriga daglönare, och för ritare som befordrats till månadslönare var inget pensionsbelopp fastställt, utan riksdagen beslutade härom efter framställning i varje särskilt fall.

Dessa sistnämnda kategorier av ritare erlade inte några som helst pensionsavgifter.

Sedan 1928 års avlöningsreglemente med löneplan blev tillämpligt på bl. a. den tekniska personalen, försvann därmed benämningen mästare för dylik personal. Ritarna blevo då placerade som 1:a resp. 2:a klass i 15:e resp. 11:e lönegraderna, medan mästarna blevo placerade i 14:e lönegraden.

Även enligt 1939 års avlöningsreglemente, det nu gällande, äro mästarna inplacerade i 14:e lönegraden.

Då Ljungberg i sin egenskap av ritare tillhörde den tekniska personalen och ej arbetsledarepersonalen, måste han i löneavseende inplaceras i 11:e eller 15:e lönegraden. Vederbörande myndighet placerade honom i 11:e lönegraden. Detta skedde redan år 1928. *Ljungberg fick emellertid även i fortsättningen erlægga pensionsavgifter till flottans pensionskassa för erhållandet av mästars pension.* Övriga ritare, såväl av 1:a som av 2:a klass, erlade vid denna tid inga som helst pensionsavgifter. Först efter det militära tjänstepensionsreglementet kommit till, d. v. s. efter den 1 juli 1935, erläggas dessa avgifter för erhållandet av pension. Ljungberg har således på grund av sin befordran erlagt avgifter till pension *20 år längre än övriga ritare.* Hans särställning som mästare bland ritarna har således i pensionsavseende endast medfört nackdelar.

Då bankoutskottet i sitt ovan omnämnda uttalande stöder sitt avslagsyrkande på att ett bifall till motionen skulle kunna medföra icke önskvärda konsekvenser, ber jag härtill få svara, att det här relaterade fallet är särdeles unikt och att dess motsvarighet ej torde kunna utpekas. De konsekvenser herr andre vice talmannen är rädd för ha, såvitt jag kan förstå, inte med en saklig behandling av frågan att göra. Det är inte för att herr Ljungberg anser sig själv duktigare än andra som han hoppas på högre pension, *utan därför att han redan 1915 befordrats till mästare och intill pensionsåldern erlagt en mästars pensionsavgifter.*

På grund av vad jag här anfört får jag hemställa,

att riksdagen måtte tillerkänna förre mästaren Arvid Maurits Ljungberg, Karlskrona, pension i enlighet med det belopp, som utgår till mästare i enlighet med bestämmelserna i militära tjänstepensionsreglementet den 17 maj 1935, SFS nr 167, med retroaktiv verkan från den dag Ljungberg gick i pension den 30 september 1938.

Stockholm den 18 januari 1943.

Rob. Berg.